

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y KEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos.... 0'85
 { 1 any..... 3'25
 Dins España... { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangè... { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 5'50

PER DEU. (1)

L'any 1856 un señó Bisbe va dirigir una esquila a n'es General de sa mateixa Ciutat, desitjant tení una entrevista ó conversa amb ell sobre cèrt fet. Es General, molt amich d'aquell Bisbe, va aná al Palau, ahont estava totsòl llavònses Su Ilustríssima; y li va dí que si desitjava parlá amb ell era perqu' hey havia un soldat d'aquella guarnició que cada dia anava a La Seu y se posava a passetjarsè molt pausadament por son interió, ó devant sa pica de s' aygo beneyta, ó devant es caxonet de s' almoyna, ó devant una capella. Que devegades solía está sense mourersè mirant un altá ó un Sant Cristó un' hora de tira, y que tot axò heu feya d' una manera respetuosa y sense que li sortís de sa boca una sòla paraula. Sempre dret, no es cuydava casi gens de si deyan misses, ni si l' Ofici estava per comensá ó per acabá, perqu' a n' es pareixe tenia s' atenció fissa a un altre part. Es Virell, que sempre el reparava y estrañava es séu mòdo d' obrá, sospità que no volgués cometre qualque delícte si es presentás s' ocasió; y per aquest motiu va doná avis a n' el Señó Creueta; y tots dos se proposaren no perdrerlò may de vista.

Es temps passava, emperò, y es soldat sempre amb ses séues, y aquells dos empleats no arribavan may a consegúir res, fins que donaren part d' es fet a un señó Canonge ó Custos; el cual s' arribá a n' es soldat y s' empená en ferlo sèure a un banch per interrogarló a les hònes; però es soldat no 'l volgué obehí; y a les hònes li contestá que 'l deixás fé qu' ell no feya mal a ningú ni faltava a n' el respècte degut a n' aquell lloch sagrat.

Cada dia tenían es soldat dins La Seu, passetjansè molt sèriò a un lloch determinat y sense intentá res que fos criminal. Els escolans y musiquets s' en temeren y comensaren a forjá fets misteriosos y penitències públiques y a

fundarli histories terribles, pronosticant qu' a la fi els tribunals hey haurían d' entendre.

A pesá d' axò, per un altre part s' apariència de bòn allòt que feya es soldat, es séu silènci y formalitat, ses mòstres de pietat qu' amb sa major naturalitat donava, sa pòca ostentació que demostrava y es no fé mal a res, maldement el deixassen totsòl y el vetlassen d' un forat de sa vòlta, féren qu' en lloch d' avisá sa Policia heu contassen a n' el Bisbe; el qual per posá en clá aquell mistèri y valgut de s' amistat que tenia amb so General, volgué contá amb éll per lograrhó, per pò de que no hey hagués qualque mistèri amagat ó qualque falta d' es mateix soldat, que convenia que sa prudència d' es General conegués y correlgís.

Es General que res sabia de lo que passava vá fé posá totduna un sargent de plantó dins l' Iglesia amb ordre de que de seguida que trobás es soldat fent lo qu' acostumava, l' agafás y el dugués al Palau.

Tres hores després es General torná al Palau, perque ja es sargent hey havia dnyt es soldat aquell, qu' es quedá serén y formal quant se vá veure devant el Bisbe y es General. Es soldat era un jove d' uns 22 anys, sense barba, de mirada viva, que sense pò ni inmutarsè cap mica, va agontá sa mirada escudriñadora d' es seu Jefe superió.

Poch temps després es General li digué:

—Sé que fins ara no has comès cap delícte ni en es Corté ni dins l' Iglesia; per lo mateix no mos has de mirá com a Jutges. Lo únich que 'l señó Bisbe y jò desitjám sèbre de tú es el perqu' estás molts de dies tres ó quatre hores dins l' Iglesia passetjantè, ó aturat devant un altá ó un altre punt.

—Vosència em dispens, (contestá es soldat.) Jo may hey estich més que dues hores justes y sempre de pèu.

—¿Y perqu' heu fás?

—L' hey vaitx a dí, y a donarli una explicació natural y satisfactòria, (contestá es soldat mitx sonrient y amb sa major senzillès.)

Señor: Jò som fíy d' un pòbre llauradó y casi no sé lletgí ni escriure. A sa méua vila tenim un Rectó véy que cad' horabaixa, quant tothom torna de goñá es jornal, fa doctrina a n' els allòts de sètze anys en amunt. Tothòm hey pòt aná, però sa doctrina no es més que p' els homos. Aquest Rectó parla amb noltros com si estiguessem en conversa y mos fá preguntes sobre ses nostres necessitats y els nostros projectes, y escolta ses nostres misèries, y mos dona tota casta de bòn consèys.

Un vespre mos deya: «Fíys méus: feys sempre qualque cosa per Deu. Si teniu es pané ple de reyms donau per Deu un penjòy a n' es pòbre que passa p' es camí. Si sou fusté dedicau un' hora a n' el Señor y anau a compòndre un banch de l' Iglesia, ó sa Creu de fé el Passos, ó sa taula d' una pòbre viuda, ó sa porta d' una caseta pòbre. Qualsevòl ofici tengueu, vos donará doblés per podè menjá però tal vegada no per podè fé llimosna. Llavo feys caritat des vostro trabay y empleau s' ofici un dia ó altre a favor de la Caritat. Qu' els vostros brassos y ses vestres mans fassen feyna per Deu. Y mentres fareu aquesta feyna de llimosna pensau amb Ell y vos benehirá. Y ja veureu que contenta y satisfeta quedará sa vostra animeta.»

Axò es, Señó Bisbe, lo que mos deya el señó Rectó. Quant jò era a la vila donava es penjòy a n' es pòbre, y adobava sa taula a sa viuda; però ara, en es Retgiment, ¿que pècores li puch doná si no tench res méu? Per axò un dia vaitx pensá en mí mateix: Ara vé s' ocasió de fé llimosna des méu ofici. Es méu ofici es soldat y fé guardia cada dia. Ydò, bono, vaitx dí, els dies que no estaré de servici, fará una guardia per caritat de dues hores y de pèu dins sa casa del Señor, sense olvida sa consigna.

—¿Quina consigna? (preguntá es General).

—¿Quina consigna! Sa que Deu me dona cada vegada qu' hey vaitx. Ja sia per s' oració, ja per sa veu del órga ó per el silènci que reyna dins el Temple, es cas es que jò sent sa consigna dins es méu interió, y un dia es qu' he de

(1) Traduhit de La Voz de Haro.

gordá es caxonet de ses almoynes, s'altre es vigilá una capella. Vat' aquí perqu'es el que jò, cada dia que puch, fas una guarda de caritat per Deu y supòs qu'en torná à la vila el señò Rectó no tindrà queixa de mí.

El Bisbe s'axecá, estrengué sa ma des soldat, el va abressá quant va veure un còr tan senzill y una fè més gran qu'aquella mateixa Catedral.

Lo que vos he dit no es cap cuento. Es una història vèra que molts sabeu.

Cadascú de noltros hey pòt trobá molt qu'aprendre perque tots tenim carrera ó ofici. ¿Per què, pues, per esperit de caritat no hem de trabajá qualque rato per conta de Deu?

¿Per què no hem de fé lo que feya aquell soldat que quant no podí doná un penjòy à un pòbre donava dues hores de guarda al Bon-Jesus per custodiá sa séua santa casa?

ES GENERAL AMBERT.

Á M. C., EN LOS SÉUS DIES.

SEGUIDILLAS.

*Temps era temps
Que Maria flava.*

Si avuy contempl lo Sòl
Es perque escrit
Hey veix per mon cònsol
Un nòm garrít:
També ha estat
A l' auba del matí
Molt ben gravat.

Los aucells escoltant
Me parexia
Que deya lo seu cant:
«Dolsa María»
Y els añells amb sos bèls
Qu'anomenavan
La Reyna de los Cèls..

Deixa'l Sòl una faxa
Molt llunadana,
Quant tóca l' hora-baxa
Una campana
Que cada dia
Quant tóca sempre diu:
«Ave María»

Mirant la lluna anit
M' ha parescut
Veure ton nòm escrit
A un gran escut
Que les estrelles
Feyan brodant lo Cèl
De maravelles.

La virtut en la jòna
Es molt hermosa,
De les flòrs la més bona
Més olorosa;
Pensehi María
Que no pòt reverdir
Si se mostia.

Molt t' añora mon còr
Y desiara
Còm el nin qu' amb greu pòr
Crida sa mare;
Y te saluda
Còm saluda l' auell
S' auba venguda.

Anau ara aueliets
Molts añs à dá
A un d' aquells angelets
Que me robá
Lo coret méu,
Anau y digaulí:
Qu' eus don el séu.

Cantaulí una cansó
Que dolsa siga
Y qualque plant d' amó
Que molt trist diga:
«Que may l' escriure
Pot aconhortá el còr
Que lluny té'l viure.»

Anau y digaulí
Per mon conhòrt
Que sempre pens en mí
Fins à la mòrt....
Si'm muyr primé
Segú que desde el Cèl
L' estimaré.

CARAGOLINS.

SES POTADES DE LA MORT.

Jò no sé si 's cèrt ó si 's mentida, però me recòrt d' havè sentit contá quant era nin, qu' hey havia, devés Santañi, si mal no m' err, un pescadoretxo que no era pescadó. Vòl dí axò, que només pescava d' en tant en tant, quant s' ofici que tenia li deixava un decapvespre per ell ó quant sa sòn des dematins no li guañava; y permetia que pegás bot des llit, se mitx vestís depressa, prengué sa cañeta, se posás sa panera devall es brás y partís més falagué qu' un tronpitxol sense aturarsè fins demunt una ròca plena de saladina que feya més oló de marisch que d' ensaymada y que només mostrava per entre ses encletxes qualque brot de fonoy marí sense vinagre.

Allá s' asseya aquest hò d' homo y s' hi estava hores y hores sense acabá sa paciència y sense agafá tampoch ni un sòl mabre per nat señal, ni un esparray per mòstra, ni una llissa per poderle mostrá amb sa má dreita y dí à n' es coneguts «totes son còm aquesta» maldaument que sa panera que duya en s' altre má fos més buyda que bossa de jugadó. Axò no era d' estrañá perque tothom sap que «qui no es de l' art el gasta,» y aquest pescadoretxo el gastava tant qu' era capás de contá llavò per dins la vila qu' havia vengut carregat de peix fins y tot amb so capell y ses butxaques plenes.

Succehi però una vegada que tal va essè sa pescada que va fé, que, per dursen ses oblades qu' havia agafades à rahó d' una per calada, tengué necessitat de manlevá una senaya gròssa à un llauradó conegut séu, de per aquells redòls, y quant la tengué ben plena partí amb so feix à còll més content qu' un pasco y ben resòlt à aná à fé un poch de voltera en arribá à la vila perque tothom el vés ó per milló dí, perque li vessen ses oblades.

Amb axò ja s' havia fet vèspre y sa lluna era sortida, una lluna que parexia una coca ensucrada y comensava à féombres p' en tèrra: si per aquell camí hey hagués hagut un estòl d' infants s' haurían posat à jugá totduna à n' aquell joch:

Oh lluneta del pagès,
jo estich dins ca-téua
y no me dius res.

Però aquell homo no pensava més que en sa glòria que d' aquella pescada li tocaria y comensava ja à fé contes de qu' al cap de molt de temps en trobaria de capassos de ferlos creure que n' havia duyt tres carros plens.

Caminà, caminarás, arribá à s' endret des cementèri des pòble, qu' estava ran des camí y ahont feya poch temps havían enterrat un antich camarada séu també pescadó sense ofici. Es pescadoretxo viu no volgué passá de llís sense aturarsè à resá un Pare-nostro p' el pescadoretxo mòrt, y amb axò no hey hauría pensat si no fos estat que s' alegría de ses oblades l' hey feya pensá, y fins y tot li feya fogí sa pò d' arrambarsè à n' es cementèri, ahont un dí de mala pescada no s' hi hauría acostat per tots es doblés del mon.

Torcé un poch sa direcció que duya, però just quant era devant es portal des cementèri y comensava à dí «Pare-nostro,» una òliba fogí de demunt sa paret pegant un siulo y aquell homo cregué per còsa cèrta qu' era una fantasma que cridava els mòrts perque l' agafassen, y arrancá de corre, cametes amigues, sense mirá si posava es pèus à dins sa pols. Y corria, corria, sense aturarsè y sa séua sombra que sa lluna dibuxava demunt sa paret des camí li parexia la Mort. Y amb sos bots que pegava, d' en tant en tant li queya una oblada de dins sa senaya, y es rendu que feya en tèrra, à ell li semblavan ses potades farestes de la Mort que l' encalsava. Y corria, corria, y corregué, fins que va essè dins ca-séua, assegut à una cadira, tot cansat, plè de pols y més assustat qu' una llebra encalsada de cusses ervissenques. Quant va afiná que duya sa senaya buyda llavò si que se pensá que la Mort li havia fetes sauvatges ses oblades ja que no l' havia pogut agafá à éll. D' aquesta no torná pús més à pescá ni à passá solament per devant es Cementèri.

Un homo que li havia anat à derrera,
l'endemà dematí cantava per dins la vi-
la aquesta cansó:

De la Mòri sentí potades
un pescadó no molt bò...
jò vaitx cohí ses oblades
y ell no va pèdre sa pò.

MESTRE ESCRIVIU.

Altre vòlta surt à ròtlo
A fé glòses aixerit,
No tench humó, ¡ja fa estona!
¡Ja fá estona se pansí
Baix lo baf de les desgracies
Que me singlar ben sovint!
Ja la present no m' assusta
Tèm s' altre qu' ha de vení;
Y perqu' es mal humó 'm passi
Glòses y glòses escrich,
Criticant, are ses dónes
Amb so mòdo de vestí;
Are ses que pèrden hòres
Posantse tant de *postís*
Pensant qu' han de fé cassada
D' *estornells* amb aquell visch;
Are ses que dins l' Iglesia
Se pegan tòchs fòrts p' els pits,
Mentres que *guipán* es *pollo*
Si les mira ò si está *ních*.
Sòls à Deu ò à n' el Dimòni
Atòtes podèm serví.
¡A tots dos es impossible,
Pensau en lo que vos dieh!
També à vòltes pech singlar
Als señós de bisturí
Qu' à los bòns, malalts los pòsan
Y aquests no s' axecan des llit.
També per la gent de ploma
P' els escrivans, nòus botxins
Qu' als pòbres fan miserables
Y fan pòbres à los ríchs;
Y els procuradors que diuen:
«Val més procurar per mí,»
Y els còntes qu' un pich cobraren
Voldrían cobrar dos pichs;
P' els Ajuntaments y Batles
Y per la gent de partit;
Per la caxa de La Sala
Plena de dobles de vint;
P' els tavernés y lleterés;
Municipals adormits;
Per criades que mantenen
De plats dolços sos garrits;
P' els que de ses cadanelles
Beuen, sens dir missa, es ví;
Per aquells que van en cotxo
Y deuen els borceguins;
Y per tots aquells subjectes
Que no van p' es bòn camí,
Qu' han prèns per sa part esquèrra
Y la dreta no han seguit.
A tots los cantaré es *Crèdo*
Parlantlòs claret y fi
Còm tiní temps llevant caretés
D' hipòcrites malahihs.

UN DESENTERRAT.

XEREMIADES.

Hem rebut sa visita d' un compañoero
nòu ben divertit titulat *Ecos y Brisas*
y li tornám es saludo desitjantllí llerga
vida y bon humó.

**

També hem rebut un ecemplá des
discurs que pronunciá Don Marcelino
Menendez y Pelayo quant era à Mallorca.

No hem tengut temps encara de llet-
gírló pero ja podèm dí qu' es cosa bona
perque sabèm que segòns els atlots ses
juguetes.

Moltes gracias de s' obsèqui.

**

La setmana passada morí à Felanitx
mèstre Tomeu Xerafi, un homo sabi
pero modest, de gèni pero desgraciat, y
tan aficionat y consagrat à sa Química
que sense tení cap estudi y sebre apenes
lletgí y escriure preparava una infinitat
de substancies útils à sa medicina amb
especial s' *eter* que li va essè premiat à
s' Exposició de París de 1878 y à sa Far-
macèutica de Madrit de l' any 1882.

Tot Felanitx ha sentit molt sa séua
mòrt y s' Ajuntament ha acordat adqui-
rí ses medalles y diplomes que tenia de
ses Exposicions dites, à fi de guardarlès
ja qu' ell no ha deixat familia que les
conservás.

L' IGNORANCIA tròba qu' axò está molt
ben fet. Per més que fassa encara sa
séua pátria sempre será poch per lo que
se mereix un homo. com En Bartomeu
Sagrera y Escalles.

¡Que Deu el tenga en la gloria!

**

¡Alabat sía Deu!

S' Ajuntament de Palma á la fi ha
aprovat un plá sanitari que si no es de
lo milló, demòstra bona voluntat.

Ara veurèm còm se compleix en sa
part preventiva, perque en lo demés Deu
mos n' alliber.

**

Contan qu' una señora ha fuyta del
Terreno per pò de lladres que li feyan
ses pesigòyes de prop.

D' axò en té sa culpa s' *homitat* amb
que viuen els gordians oficials.

**

Els pobles varen quedá contents y ale-
gres quant lletgiren es partes que diuen
que pronte se veurá España alliberada
des còlera, y quant axí heu assegura es
Govèrn deu essè veritat.

**

L'endemà de rebuda tan bona noticia,
l' ànima mos va caure en els pèus, per-

que, ¡vaja! no mos agradá lo que deyan
els partes.

**

Copiám del *Magisterio Burgalés* lo
siguent:

Islandia es una colonia de Dinamarca
que té 39,756 milles cuadrades amb una
població de 69,763 ànimes. Tots els séus
habitants saben lletgí y escriure.

Els nins à sèt añs ja saben lletgí, es-
criure y contá. Es un dever de ses mã-
res s' educarlòs. Es Rectó ó Bisbe vigila
aquesta educació casera y no confirma
ningú que no haja rebuda aquesta edu-
cació.

Es de notá que per aquest motiu à
Islandia no hey ha presons, ni policies,
ni esèrcit, ni lladres.

PONGELLA.

~~~~~

Moliner qu' al trencar l' auba
te pòses à la finestra
que té el molí dalt la torre,
y que surta el Sòl, esperas

just quant la pura alenada
de l' oratge que comensa
à bufar, mou les entenes
cansades d' estar quietes.

¡Volsme dir que hi veus dins l' auba
que del Llevant surt xalesta,
d' aucellets acompanyada,
reblida d' aromes sempre?

¡Volsme dir si dins les boyres
que l' orgullós Sol enjega
hi vol llegir ta mirada
lo bon temps ó la tempesta?

Guayta moliné à la torre;
si 't vou d' enfòra quant venga,
no ferirá les entenes
la mestralada desfetà.

MESTRE ESCRIVIU.

COVERBOS.

Anant d' un pòble à s' altre l' inmor-
tal Isòp, trobá à un viatgé assegut, des-
cansant de ses fatigues des camí.

—¡Quin temps estaré per arribá á n' es
pòble d' hont vens? (li preguntá es viat-
gé.)

—Comensa á caminá, (respongué es
poeta.)

—Te demán quin temps he mesté per
anarhí.

—Camina, (torná respòndre Isòp.)

Creguent es viatgé qu' aquell filosóf
era un lòco, emprengué sa marxa sense
fé més preguntes; però encara no havia
caminat unes cinquanta passes, sentí que
aquell desconegut li deya:

—Te torbarás dues hores. ¿Com volies que te contestás ecsactament sense co-neixe sa velocidat des téu pas?

*
**

Un famós metge estava un dia à una casa de camp passant alegre sa tèmpera de més calor. Un dia fonch visitat per un pagès de per allà, y després de saludarló amb tota cortesia, li digué:

—¿Y vosté qu' es tan sabi no 'm diria qu' es es còlera?

—Ningú heu sap, (respongué es metge.)

—¿Y amb quina cara ó forma se presenta?

—En grans còlichs y diarrea.

—Vòl se fé tròns, vosté; ¿y axò no sap qu' es? ¡un purgant!

Es metge esclafi de riure y els qui estavan amb ell féren dos doblés de lo mateix.

*
**

Un parroquiá á un barbé al temps que l'afayta:

—Anau alèrta que tench un grá aquí, á n' aquesta part. Procurau no tayarló.

—¿Que li té molt d'apreci á n' aquest grá? (preguntá es barbé fent sa mitja.)

—Sí. ¡Es un recòrd de familia! (respongué es parroquiá enfadat.)

*
**

Un pagès que tenia un fuy séu à n' es servici y que per altre banda era més torpe qu' una carabassa li va escriure una carta diguentli ahont l' havian destinat. Es séu fuy li contestá que l' vían fét de cavalleria.

Quant aquell homo lletgi sa cartá devant sa séua dòna, que badava dos pams d' oreyes, digué:

—¡Ben fét; m' agrada molt!

—¿Y per qué? (preguntá sa dòna.)

—Perque quant vendrá, ell y s' ase podrán llaurá plegats.

*
**

Preguntavá un mèstre á un deixeble:

—¿Per qué dius: «Nostro pa de cada dia?»

—Perqu' á ca-méua no 'ls agrada es pa dú, sinó ben mòll, de sa derrera for-nada.

EPIGRAMA.

De política tractavan
Uns señós qu' heu entenian
Y declaracions esperavan
Qu' à n' es Congrés prest farían
Els hòms que governavan.
Y una atlòta qu' heu sentí
Desitjosa de fortuna:
—Som capassa d' anarhi
(Respongué); pòt sè qu' à mi
De tantes m' en tòch qualcuna.

BATALIMPTON.

¡MALLORCA!

¿Quin dia será aquell qu' à dins Mallorca
Podré torná!

¿Quin dia será aquell qu' amb auba hermosa
Tal diada venturosa
Comensará!

Lluñy de Mallorca, de la patria enfòra
Molt trist s' hi está

¿Per què axí còm hey van ses orónelles,
Y aquestes naus tan belles
No hey puch jò aná?

¿Per què d' aquella tèrra benehida
Sempre de Deu
Vaitx anarmen ¡ay! en hèra triste?.....

¿Per què tant se contrista
El coret méu?

Perqu' à Mallorca qu' es sa méua patria
Hey ha també

A més de la familia qu' es ma vida
Ma dolça Margalida
M' amor primé.

Per axò si aquí hey ha sa méua estátua.
Hey falta el cor;

Qu' à Mallorca quedava, aquell trist dia
Que jò alligit partia
Amb so vapor.

Però confíhi que prest veuré Mallorca
Y al pensá axis

Torna à dins el méu còr ¡ay! l' alegría
Y fa que casi sía
Del tot felís.

Mallorca bella, patria méua, hèrmosa
Obra de Deu

De tu m' en vaitx aná, mes crech qu' aviat
No estará ja separat
De tú, el còr méu.

Confíhi, puis, veure prest ton Cèl hermós
Y al entretant

¡Adios! molt pensa amb tú, Mallorca amada,
Qui tant t' ha suspirada
Y estima tant.

T. LEBREGA.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En TINTÉS, ARENÉS y ESCRIVANÍES

se trobarán ses classes sigüents:

TINTÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta, llauna, níquel, etc., etc., n' hi ha bòn per oficines y escritòris particulás; altres apropiats per señoretas; y altres bòn per aná de viatge.

ARENÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta y metal; alguns d' ells forman jòch amb un tinté.

ESCRIVANÍES ò sia tinté y arené amb una pessa, n' hi ha de fusta, llauna, fèrro, crestay y bronso; econòmiques y de lujo; amb ses derrereres n' hi ha de molt capritxoses representant cavalls, nínets y altres alegòries. Se conta amb un surtit de més de trenta dibuixos.

Prèus econòmichs.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No hi ha estrella còm es sòt.
SEMBLANSES.—1. En que ningú la vòl.
2. En que duen patilles
3. En que té bones arpes.
4. En qu' es pensa essé molt.

XARADA.....—Ma-ta-làs.
PREGUNTA.....—De banades.
CAVILACIÓ.....—Bellpuig.
FUGA.....—Tres àns fa que som casat
Y cad' any he mort un porch
Ménos l' any passat y s' altre.
Y enguanij que no n' he mort.
ENDEVINAYA.—Un banariqué.

GEROGLIFICH.

⊗ : T á × dutén PP y N ó s J OGIT

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un fusel à un carro?
2. ¿Y un organista à un bússó?
3. ¿Y es sucre industrial à n' es papé?
4. ¿Y un seminarista à un hòmo des sigle passat?

XARADA

Primera dins s' aritmética
La trobarás;
Y es nòm d' un hòmo molt sabi
Al dos veurás;
Si te falta sa tercera
Res escriurás;
Si amb finura dius sa cuarta
Bé cantarás;
Si el tot molt sovint manetjas
Pols no 'n durás.

PREGUNTA.

¿Còm pòt sè qu' un pagès li agradi veure pegarsé fòch à ses séues garberas?

CAVILACIÓ.

TERRAS MON

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

B.n.s s.n s.s .b.c.s
P.r. m.ll s s.n s.s r.t.g.s
.n m.str. q. f. r.ll.t.g.s
H. d' .ss. m.ll pr.m.r.s

ENDEVINAYA.

Quant es pòch fòrsa te dona
Y quant es molt la te lleva,
S' honra et trèu de dins ca-téua
Si amb ell vas à la poltrona.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui cé si som vius.)

*****

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

G. M.—Suposat que té tanta aficció á sa literatura còm heu demòstra amb sos séus escrits, li aconseyam que conr ses bones lletres y procur no publicá res per ara. Segueixca fent y enviant, que totduna que vejem qualque cosa de profit la publicarem amb molt de gust.

13 SETEMBRE DE 1884

Estampa. d' En Pere J. Gelabert.